

Sygn. akt III AUa 950/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Aleksandra Tobiasz-Skrzypek

Sędziowie: SA Ewa Stryczyńska (spr.)

SO del. Marzena Wasilewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2018 r. w W.

sprawy W. G.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o prawo do emerytury policyjnej

na skutek apelacji W. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 lutego 2016 r. sygn. akt XIII U 1773/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od W. G. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Marzena Wasilewska Aleksandra Tobiasz-Skrzypek Ewa Stryczyńska

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. po rozpatrzeniu wniosku W. G. z 3 sierpnia 2012r., decyzją z 31 sierpnia 2012r. odmówił mu prawa do policyjnej emerytury. Decyzja ta została wydana na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015r. poz. 900 ze zm., dalej jako ustawa zaopatrzeniowa) oraz § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18 października 2004r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2015r. poz. 1148 ze zm.).

W. G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, odwołał się od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o jej zmianę i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, przez przyznanie mu prawa do emerytury oraz

zasądzenie od strony przeciwnej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 32 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ustawy zaopatrzeniowej w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez ich błędną interpretację polegającą na przyjęciu, że odwołujący się pełnił służbę przez 14 dni 11 miesięcy i 20 dni, podczas gdy decyzja o zwolnieniu ze służby stała się ostateczna dopiero 31 maja 2012r., tj. w dniu wydania decyzji przez Komendanta Głównego Policji nr (...), utrzymującej w mocy decyzję organu pierwszej instancji, tj. decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w K. z 1 sierpnia 2011r. o zwolnieniu ze służby z dniem 10 sierpnia 2011r., gdyż w ocenie odwołującego się brak było podstaw do uznania rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego tej decyzji - za skuteczny. Ponadto w ocenie odwołującego się taki sposób interpretacji ww. przepisów jest dla niego skrajnie krzywdzący i niezgodny z zasadami demokratycznego państwa prawa i działania władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa, gdyż dla zdobycia uprawnień emerytalnych z tytułu służby w Policji ubezpieczonemu zabrakło jedynie 10 dni i nie można oprzeć się wrażeniu, że podjęcie decyzji o zwolnieniu odwołującego się ze służby w Policji 10 sierpnia 2011r. było nakierowane na uniemożliwienie nabycia mu tychże uprawnień.

Pozwany organ emerytalny w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł.

W uzasadnieniu organ wskazał, że odwołujący się pełnił służbę w Policji w okresie od 20 sierpnia 1996r. do 10 sierpnia 2011r. Ubezpieczony na dzień 10 sierpnia 2011r., tj. na dzień zwolnienia ze służby posiadał 14 lat, 11 miesięcy i 22 dni służby w Policji, a zatem nie spełniał warunku określonego w art. 12 ustawy zaopatrzeniowej. Mając na uwadze powyższy fakt, w ocenie organu rentowego, wydanie zaskarżonej decyzji było w pełni uzasadnione.

Wyrokiem z 10 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w (...) XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

W. G. (ur. (...)) został przyjęty do służby w Policji 20 sierpnia 1996r. Komendant Wojewódzki Policji w K. rozkazem personalnym nr (...) z 11 czerwca 2008r., na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 9 ustawy o Policji zwolnił W. G. ze służby w Policji z dniem 30 czerwca 2008r. W wyniku wniesienia przez W. G. odwołania, rozstrzygnięcie Komendanta Wojewódzkiego Policji w K. zostało zbadane przez Komendanta Głównego Policji, który po przeprowadzeniu stosownego postępowania rozkazem personalnym nr (...) z 7 października 2008r. uchylił zaskarżony rozkaz personalny w części dotyczącej daty zwolnienia ze służby w Policji i ustalił datę tę na 31 października 2008r. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymał w mocy.

Wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 18 maja 2010r., sygn. akt II SA/Wa 468/10, skarga ubezpieczonego na rozkaz personalny nr (...) z 7 października 2008r. została oddalona.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w (...) z 8 września 2009r. w sprawie o sygn. akt XIV K 28/08/S oskarżony W. G. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. (czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia) został uniewinniony od zarzucanych mu czynów.

Z uwagi na powyższy wyrok sądu karnego, W. G. na podstawie art. 42 ust. 7 ustawy z 6 kwietnia 1990r. o Policji (Dz.U. z 2007r. Nr 43, poz. 277 ze zm., dalej jako ustawa o Policji) został przywrócony do służby w Policji.

Komendant Wojewódzki Policji w K. 27 maja 2011r. wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiocie rozwiązania z W. G. stosunku służbowego w trybie art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy o Policji w zw. z art. 42 ust. 3 ustawy o Policji.

W dniu 1 sierpnia 2011r. Komendant Wojewódzki Policji w K. wydał rozkaz personalny nr (...) o zwolnieniu W. G. z dniem 10 sierpnia 2011r. ze służby w Policji w trybie art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy o Policji. Rozstrzygnięciu temu został nadany rygor natychmiastowej wykonalności. Od tej decyzji wnioskodawca odwołał się do Komendanta Głównego Policji, który rozkazem personalnym nr (...) z 31 maja 2012r. utrzymał w mocy zaskarżony rozkaz personalny.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyrokiem z 22 lutego 2013r., w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 1437/12 oddalił skargę W. G. na rozkaz personalny z 31 maja 2012r. nr (...) w przedmiocie zwolnienia ze służby.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 6 czerwca 2014r., w sprawie o sygn. akt I OSK 1116/13, oddalił skargę kasacyjną W. G..

Decyzją nr (...) (...)Komendanta Wojewódzkiego Policji z 13 lutego 2015r. odmówiono wnioskodawcy przyznania prawa do uposażenia za okres od 9 grudnia 2009r. do 10 sierpnia 2011r.

W dniu 3 sierpnia 2012r. odwołujący się złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury policyjnej.

Z zaświadczenia o przebiegu służby dla celów emerytalnych wynika, że W. G. pełnił służbę w Policji od 20 sierpnia 1996r. do 10 sierpnia 2011r. Mając to na uwadze, organ rentowy 31 sierpnia 2015r. wydał decyzję odmowną, uznając, że nie spełnia on wymogu posiadania co najmniej 15 letniego okresu służby w Policji, którą wnioskodawca skarży w niniejszym postępowaniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zebranych w aktach sprawy oraz w aktach rentowych. Ich wiarygodność nie była podważana przez żadną ze stron. Sąd pierwszej instancji również nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania.

Biorąc pod uwagę poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie jako bezzasadne podlega oddaleniu i podniósł, że zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala w formie decyzji w stosunku do funkcjonariuszy Policji – organ emerytalny określony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Stosownie do art. 12 ustawy zaopatrzeniowej, emerytura policyjna przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który w dniu zwolnienia posiada 15 lat służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej lub w Służbie Więziennej, z wyjątkiem funkcjonariusza, który ma ustalone prawo do emerytury określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obliczonej z uwzględnieniem okresów służby i okresów z nią równorzędnych.

Zgodnie z §14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych Administracji z 18 października 2004r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin, środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej.

Zgodnie z zaświadczeniem o przebiegu służby W. G. dla celów emerytalnych z 24 kwietnia 2015r., ubezpieczony pełnił służbę w Policji w okresie od 20 sierpnia 1996r. do 10 sierpnia 2011r. Wobec czego Sąd ustalił, że ubezpieczony na dzień zwolnienia ze służby tj. 10 sierpnia 2011r., posiadał 14 lat, 11 miesięcy i 22 dni służby w Policji i stwierdził, że tym samym nie spełnia on warunku co do minimalnego stażu, określonego w art. 12 ustawy zaopatrzeniowej. Mając to na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył odwołujący się, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 32 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ustawy zaopatrzeniowej w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez ich błędną interpretację, polegającą na przyjęciu, że odwołujący się pełnił służbę przez 14 lat 11 miesięcy i 20 dni, podczas gdy decyzja o zwolnieniu go ze służby stała się ostateczna dopiero 31 maja 2012r., tj. w dniu wydania decyzji po rozpoznaniu odwołania przez Komendanta Głównego Policji

nr (...), utrzymującej w mocy decyzję organu pierwszej instancji, tj. decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w K. o zwolnieniu ze służby z dniem 10 sierpnia 2011r., gdyż w ocenie odwołującego się brak było podstaw do uznania rygору natychmiastowej wykonalności nadanego przedmiotowej decyzji za skuteczny. Ponadto w ocenie odwołującego się taki sposób interpretacji ww. przepisów jest dla odwołującego się skrajnie krzywdzący i niezgodny z zasadami demokratycznego państwa prawa oraz działania władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa, gdyż dla zdobycia uprawnień emerytalnych z tytułu służby w Policji ubezpieczonemu zabrakło jedynie około 10 dni i nie można oprzeć się wrażeniu, że podjęcie decyzji o zwolnieniu odwołującego się ze służby w Policji właśnie w dacie 10 sierpnia 2011r. było nakierowane na uniemożliwienie nabycia apelującemu tych uprawnień.

Mając wskazany zarzut na uwadze apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania i zmianę decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 31 sierpnia 2015r., w przedmiocie odmowy przyznania prawa do emerytury policyjnej, w ten sposób, aby Sąd orzekł o przyznaniu ubezpieczonemu prawa do emerytury, względnie o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a także o zasądzeniu od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna, oparta na nietrafnych zarzutach, podlega oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że apelujący nie podniósł zarzutów dotyczących poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych w sprawie, zarzucił jedynie naruszenie art. 32 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno – Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. 2018r. poz.132 ze zm., zwanej dalej ustawą zaopatrzeniową) w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez ich błędną interpretację, polegającą na przyjęciu, że odwołujący się pełnił służbę przez 14 lat 11 miesięcy i 20 dni, podczas gdy decyzja o zwolnieniu go ze służby stała się ostateczna, w ocenie apelującego, dopiero 31 maja 2012r.

Z uwagi na brak w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c, Sąd Apelacyjny nie może z własnej inicjatywy weryfikować ustaleń faktycznych, jak ma to miejsce w przypadku naruszenia prawa materialnego, które Sąd drugiej instancji bierze pod uwagę z urzędu. Sąd odwoławczy rozpoznając apelację jest zatem związany ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Okręgowy. W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny przyjmuje zatem ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy jako podstawę także i własnego rozstrzygnięcia, nie dostrzegając jednocześnie potrzeby ich ponownego powtarzania. Zgodnie z art. 387 § 2¹ k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zastosowanie prawa materialnego przez Sąd Okręgowy i organ rentowy do poczynionych w sprawie ustaleń, w ocenie Sądu Apelacyjnego jest prawidłowe. Wskazać należy, że W. G. został zwolniony ze służby rozkazem personalnym Komendanta Wojewódzkiego Policji, na podstawie art.41 ust.2 pkt 5 w związku z art. 42 ust.3 i art. 45 ustawy z 6 kwietnia 1990r. o Policji tj. ze względu na ważny interes służby, przy czym decyzji tej z 1 sierpnia 2011r. nadano rygór natychmiastowej wykonalności z dniem 10 sierpnia 2011r., na podstawie art. 108 §1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zwolnienie ze służby następuje w drodze decyzji administracyjnej. Decyzja ta ma charakter konstytutywny, co oznacza, że zwolnienie następuje z datą jej wydania, bądź datą wynikającą wprost z treści decyzji, tak jak to miało miejsce

w niniejszej sprawie. W orzecznictwie podkreśla się, że wobec takiej wagi treści decyzji, data zwolnienia ze służby powinna być precyzyjnie określona w jej treści. W orzecznictwie wskazano, że jeżeli funkcjonariusz złożył odwołanie od decyzji o zwolnieniu, to jej wniesienie wstrzymuje wykonanie decyzji, chyba że nadano jej rygor natychmiastowej wykonalności w trybie art. 108 k.p.a. w zw. z art. 130 § 2 k.p.a. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 4 grudnia 2002r., sygn. III RN 201/01, OSNP 2003/24/583). Nadanie decyzji tego rygoru skutkuje zatem jej natychmiastową wykonalnością, a skorzystanie z prawa do wniesienia odwołania nie zmienia daty zwolnienia ze służby. Wskazać także należy, że W. G. otrzymał świadectwo pracy potwierdzające przebieg służby, z którego wynika, że został z niej zwolniony z dniem 10 sierpnia 2011r. Treści tego dokumentu wnioskodawca nie kwestionował, pomimo pouczenia o możliwości złożenia wniosku o sprostowanie. Subiektywna ocena apelującego, zawarta w zarzutach apelacji i jej uzasadnienie o braku podstaw do nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji zwalniającej ze służby, w żadnym razie nie ma wpływu na treść i skutki tej decyzji dla potrzeb niniejszego postępowania. Decyzja ta jest prawomocna i podlega wykonaniu.

Okres pomiędzy wydaniem przez Komendanta Wojewódzkiego Policji decyzji z 1 sierpnia 2011r. o zwolnieniu odwołującego się z dniem 10 sierpnia 2011r. ze służby, a wydaniem przez Komendanta Głównego Policji decyzji z 31 maja 2012r. na skutek wniesienia odwołania, o utrzymaniu w mocy decyzji organu pierwszej instancji nie może zostać wliczony do okresu służby, jak chce tego skarżący. Twierdzenie zawarte w uzasadnieniu apelacji, że skoro decyzja Komendanta Głównego Policji utrzymująca w mocy rozkaz personalny Komendanta Wojewódzkiego została wydana 31 maja 2012r., to dopiero z tą datą należy uznać, że „wydana została decyzja ostateczna w sprawie” nie zmienia oceny prawnej skuteczności decyzji o zwolnieniu, gdyż nie wpływa na ustalenie daty zwolnienia ze służby. Brak jakiegokolwiek podstawy prawnej dla uznania, że do okresu służby należy wliczyć okres oczekiwania na rozstrzygnięcie wydane na skutek wniesienia odwołania od decyzji o zwolnieniu w sytuacji, w której decyzja organu nadrzędnego utrzymuje w mocy decyzję o zwolnieniu ze służby. Apelujący takiej podstawy prawnej także nie wskazał, ograniczając się jedynie do sformułowania własnej oceny faktów.

Podsumowując powyższe rozważania należy stwierdzić, że jak jednoznacznie wynika z zebranych w sprawie dowodów, odwołujący się został zwolniony ze służby z dniem 10 sierpnia 2011r. na mocy prawomocnej decyzji z 1 sierpnia 2011r., której nadano rygor natychmiastowej wykonalności. W dniu 10 sierpnia 2011r. nastąpiły zatem skutki rozkazu personalnego Komendanta Wojewódzkiego Policji w K. nr (...). Sytuację tę mogła zmienić jedynie decyzja Komendanta Głównego Policji, gdyby uchylała rozkaz Komendanta Wojewódzkiego Policji w K.. Wówczas taka decyzja odnosiłaby skutek *ex tunc*, co oznacza, że unicestwiałaby zwolnienie ze służby. Organ odwoławczy w niniejszej sprawie utrzymał jednak w mocy wskazany wyżej rozkaz personalny, zatem jego skutki nie przestały obowiązywać. Ostatecznie należy więc przyjąć, że W. G. z dniem 10 sierpnia 2011r. przestał pełnić służbę w Policji.

Sąd powszechny w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie ma kompetencji do weryfikowania prawidłowości, słuszności, czy zasadności decyzji o zwolnieniu odwołującego się ze służby, czy też nadania tej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, albowiem kompetencje do tego posiada wyłącznie sąd administracyjny. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny jest związany prawomocną decyzją o zwolnieniu ze służby i jej skutkami.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej emerytura policyjna przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który w dniu zwolnienia posiada 15 lat służby w Policji z wyjątkiem funkcjonariusza, który ma ustalone prawo do emerytury określonej w ustawie z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017r., poz. 1383 ze zm.), obliczonej z uwzględnieniem okresów służby i okresów z nią równorzędnych. Określony w tym przepisie wyjątek nie dotyczy odwołującego się. Jak wynika z dowodów zebranych w niniejszej sprawie odwołujący się pełnił służbę w okresie od 20 sierpnia 1996r. do 10 sierpnia 2011r. tj. przez 14 lat 11 miesięcy i 22 dni, co oznacza, że nie spełnia ustawowej *sine qua non* przesłanki posiadania co najmniej 15-letniego okresu służby, przez co nie nabył prawa do policyjnej emerytury. Decyzja organu rentowego była zatem trafna, a zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego oparte na uzasadnionych podstawach faktycznych i prawnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji, jako bezzasadnej. Orzeczenie o kosztach zastępstwa prawnego organu rentowego uzasadnia art. 98 § 1 k.p.c., ustanawiający zasadę odpowiedzialności strony za wynik procesu. Wysokość zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej ustalono na kwotę 270 zł na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.), uwzględniając stan prawny obowiązujący w dniu wniesienia apelacji.

Ewa Stryczyńska Aleksandra Tobiasz-Skrzypek Marzena Wasilewska